LES CARABASSES DE L´APÒSTOL JAUME.

Besalú, Vila Comtal | 25-03-2012 | 01:34

D?improperis, quan ens preparàvem per la comunió petita i grossa. De congregant, com a part integrant del Quinari. De comissari, dues vegades. Primer en el seguici d?en Joan de Can Fidel i després acompanyant el farmacèutic o el senyor Joan de la farmàcia.

De manaia suplent, primer, aprenent a fer creus, barriles i veracreus i de manaia titular, després, repicant els carrers de Besalú a ritme de portuguesa.D?apòstol accidental, engavanyat amb la túnica blava i traginant les carabasses. De periodista, des de la unitat móvil de Catalunya Ràdio aparcada a la plaça dels Claustres; i des del plató de l?En directe,enyorant l?olor de la cera cremada i escoltant des de la televisió els tambors, els bombos i els pifres. Però a més de totes aquestes maneres que he tingut la sort de viure i veure la processó en falta una.

Una que és carácterística i que, en certa manera, està implícita en totes les altres i aquesta és la de besaluenc. Fer la processó o anar a la processó és una expèriencia i una sensació única per una persona de Besalú i irrepetible per qui se la mira amb ulls forasters. I d?entrada podria semblar que hi participa més una persona que la fa que no pas una que només hi va, però no és cert. Tant se val que hi vagis amb el ciri a la mà, sota una Vesta, formant en qualsevol maníple, cantant la Salve o arrenglerant files: tothom hi té cabuda.

De totes aquestes condicions que repassava abans me?n recordaré sempre de totes i cadascuna d?elles perquè t?aporten una visió diferent d?una festa tant nostre: són diferents angles d?una mateixa figura. Algú podria pensar que nou anys de manaia et donen una perspectiva diferent però estic segur que no difereix gaire de la d?un estaferm, malgrat que uns obrim i els altres tanquin la processó. La d?un jueu, la d?una Maria, la d?un comissari o la d?un apòstol.

Gairebé una dècada d?armat et permet no només aprendre a cordar-te aquelles botes complicadíssimes i trobar la manera perquè el llautó del casc no se?t clavi al cap i la processó es converteixi en un autèntic martiri.

Tants anys de manaia et permeten veure, per exemple, l?admiració que aquests soldats romans desperten en els ulls de la mainada. Vull pensar que quan acompanyen els seus pares a la processó, aquella lluentor en els seus ulls és perquè somnien que algun dia- no gaire llunyà- ells també passaran en formació per Besalú. Es vestiran amb una armadura igual de lluent i engraparan amb

força i il.lusió l?escut amb la silueta cisellada en aram del nostre pont. I, sobretot, que més aviat que no es pensen, brandaran decididament una llança que repica contra el terra d?uns carrerons que fa més de tres cents anys que rep aquests cops, barreja d?energia i convicció.

Ara, ja us asseguro que no oblidaré mai l?any que vaig poder sentir la Salve no des de primera fila, sinó des de dins mateix del grup d?apòstols. No cantava però ho hagués pogut fer.Me la sabia de dalt a baix. Tot i això no vaig gosar ni moure els llavis, ni cantar-la de baix en baix, seguint la tonada. No. El moment era tant irrepetible que volia sentir el so original, embolcallat per aquella música. Era la mateixa sensació que si estigués envoltat en dolby surround de les veus dels apòstols. Amb els ulls tancats i la pell de gallina per l?excepcionalitat del moment. Gaudia d?aquell espectacle per tots el sentits mentre m?aferrava a les carabasses de l?apòstol Jaume. Sigui des d'on sigui us convido a viure la Processó de Besalú, no us en penedireu.

Fuente: MARTI_G
Autor: MARTI_G